

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 49.

8de december 1895.

21de aarg.

En liden vaskerpige.

Børneblad.

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Otteogfyrrethvende lekke.

Den anden artikel.

VII. Kristi gerning.

ABC-klassen: 1 Joh. 1, 7: Jesu Kristi, Guds Søns, blod renser os fra al synd.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Ef. 1, 7: I hvem vi ved hans blod har forløsning, syndernes forladelse.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Hebr. 2, 14. 15 (Sp. 326) og Kor. 15, 55. Døden er opslugt til seier. Død, hvor din braad? Helvede, hvor er din seier?

W i k k.

„Som har gjenløst mig — og ved sin ubillige og uskyldige død.“

— En prest fulde, som fik og brug var, holde den aarlige overhøring. De voksne blev ligesaa vel spurgt som børnene, og maatte gjøre regnskab for sin tro. Han spurgte, hvilke menneskestegens tre værste og farligste fiender var, og fik til svar: „Synden, døden og djævelen.“ Derpaa vendte han sig til et barn og spurgte, hvem af disse var den værste; og barnet svarte: „Døden; jeg vil vel til himmelen, men ikke dø og ikke ned i graven.“ Han henvendte sig til en mand med det samme spørgsmaal. Denne svarte: „Djævelen; thi naar en tænker paa helvede, gysrer han, og haarene rejser sig paa hans hoved.“ Endelig kom han med det samme spørgsmaal til et klog, i Guds ord vel bevandret olding, og denne svarte: „Synden; thi havde ikke denne først bundet os, saa havde de to andre fiender, døden og djævelen, ingen magt over os.“

— Til en i bitter sjælensøst stebt synder traadte en dag en troende kristen ind for ved Guds naade at vise ham hen til det Guds lam, som har borttaget alle vore synder. Naar den bedrøvede mand klagede sin nød, svarte den anden blot ved at anføre de ord: „Jesu Kristi, Guds Søns, blod renser os af al synd.“ „Det har jeg hørt de tusinde gange, men det hjælper mig ikke“,

svarte den bekymrede. „Jesu Kristi, Guds Søns, blod renser os fra al synd“, gjentog den anden. Den bedrøvede havde intet at indvende angaaende disse ords sanhed i og for sig; men naar det gjaldt at anvende dem paa sig selv, havde han en hel hær af indvendinger. Han var endnu utro, han havde endnu ikke egentlig forbedret sig, han havde endnu ikke overvundet synden o. s. v. Men imod hver indvending gjentog den anden blot de samme ord: „Jesu Kristi, Guds Søns, blod renser os fra al synd.“ Efterat de paa denne maade havde samtalet et par timer, gik der et lys op for den arme mand, og han spurgte med et glimt af haab; „Hvad var det, du sagde? Sig det op igjen!“ „Jesu Kristi, Guds Søns, blod renser os fra al synd“, gjentog atter den anden. „Hvad siger du?“ faldt den bedrøvede ind med iver. „Er det muligt? Tænk, det har jeg i min livstid aldrig hørt før!“ Nu hørte han det og fik fred.

— Paa en ø i Sydhavet var en grusom, blodtørstig høvding ved Guds naade blevet en ydmyg efterfølger af den Herre Jesus. Da han laa paa sit dødsleie, sagde han til en missionsær, som besøgte ham i hans ensomme hytte for at tale med ham om hans forestaaende bortgang: „Jeg var denne morgen i stor nød; men nu er jeg saa rolig. Jeg saa et uhyre bjerg med lutter afrunde paa begge sider. Jeg forsøgte at bestige bjerget, men da jeg var kommen et bra stykke op, styrte jeg ned igjen. Engstelig og udmattet satte jeg mig ned og græd. Mens jeg sad saaledes, saa jeg i blodsdraabe falde paa bjerget og i et øieblik var det forsvundet.“ Missionsæren sagde da: „Det var et underligt syn; hvad tror du, det betyder?“ Den gamle forundrede sig over, at han ikke skjønte det, og svarte: „Bjerget er mine synder, og draaben, som faldt derpaa, var en eneste draabe af Jesu kostbare blod, som smelter mit store syndebjerg.“ I troen paa dette blod gik han da straks efter rolig og glad ind til sin Herres glæde.

— For nogen tid siden kom en englænder til Cuba, hvor der netop rasede borgerkrig. Han blev da frænglet som spion og dømt til døden af en krigsret. Han jendte straks bud til den engelske og amerikanske konsul og overbeviste dem om, at han ikke var spion. De henvendte sig da begge til den spanske officer, som fulde udføre dødsdommen, og forlangte den fangens frigivelse. „Det gjør mig ondt“, svarte officeren; „men manden er dømt efter lov og ret, og retfærdigheden maa gaa sin gang.“ Den næste morgen blev han ført ud. Graven var allerede gravet; den sorte hue blev sat paa ham, og soldaterne stod færdig til at skyde. Kun et øieblik, og det hele vilde være forbi. Da gik den amerikanske konsul hen til ham med det amerikanske flag og indhyllede ham i dette. Stigjaa fremtraadte den engelske konsul og indhyllede ham

i det engelske flag. Derpaa sagde de til officeren: „Skhd nu paa flagene, om du tør!“ Ingen bobede dette, og englænderen var reddet. — Hjære ven! Ogsaa du trues af farlige fiender med død og fordævelse! Hvorledes vil du staa dem imod? Der er en uddie for dig: Se hen til Jesu Kristi korsfanel! Jndhhl dig i den i fristelsens time, naar den onde fiende sætter ind paa dig! Jndhhl dig ogsaa i den, naar din sidste fiende, døden, skyder sine pile mod dig! Da er du frelst! Da formaar fienden intet imod dig!

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Forty-eighth Lesson.

THE SECOND ARTICLE.

VII. The work of Christ.

ABC Class: 1 John I, 7: The blood of Jesus Christ, God's Son, cleanseth us from all sin.

Catechism Class: Same as above, and Eph. 1, 7: In whom we have redemption through his blood, the forgiveness of sins.

Explanation Class: Same as above, Hebr. 2, 14, 15 (Qu. 326), and 1 Cor. 15, 55: Death is swallowed up in victory. O death, where is thy sting? O grave, where is thy victory?

SUGGESTIONS.

“Who has redeemed me — — innocent sufferings and death.”

— One evening two soldiers were placed as sentries at the opposite ends of a sally-port, or long passage, leading from the Rock of Gibraltar to the Spanish territory. One of them, from the reading of the Sacred Scriptures, was rejoicing in Christ his Savior, while the other, from the same cause, was in a state of deep mental anxiety, being under strong conviction of sin, and earnestly seeking deliverance from the load of guilt that was pressing upon his conscience. On the evening alluded to, one of the officers, who had been out dining, was returning to the garrison at a late hour, and coming up to the sentry on the outside of the sally-port, and who was the soldier recently converted, he asked, as usual, for the countersign or watchword. The man, absorbed in meditation on the glorious things which had recently been unfolded to him, and filled with devout gratitude and love, on being roused from his midnight reverie, replied to the officers challenge with the words, “The precious blood of Christ.” He soon, however, recovered

his self-possession and gave the correct watchword. But his comrade, who was anxiously seeking the Lord, and who was stationed at the other or inner end of the sally-port, a passage especially adapted for the conveyance of sound, heard the words, “The precious blood of Christ” mysteriously borne upon the breeze at the solemn hour of midnight. The words came home to his heart as a voice from heaven, removing the load of guilt and speaking peace to the soul of the sin-burdened soldier.

— A very earnest and evangelical minister was once accosted by a man, who had heard him preach, with the criticism, “I don't like your theology. It is too bloody. It is all blood, blood, blood! I like a pleasant gospel.” The minister replied, “Well, my theology is bloody: It recognizes for its foundation a very bloody scene, — the death of Christ with bleeding hands and feet and side. And I am quite content, it should be bloody; for God has said that without shedding of blood there is no remission of sins.”

— Years ago a striking incident is said to have occurred in Paris. In a back street of that city a fire broke out at night. It was in a narrow court in which the houses were built so that the higher stories overhung the lower considerably, and upper stories almost touched. In the midst of the night, a father sleeping with his children was suddenly awakened by the smoke filling the room. In a moment he jumped out of bed. With one strong blow he swept away the framework of the window of his bedroom, and the next moment he was safe across to the other side of the street, through the window of the opposite house. But what of the children? He caught the sound of their cries and saw their terrified faces looking through the flames at him. What could he do? Without a moment's hesitation, he placed his feet firmly against the window-sill of the house where he was, and launched his body forward, grasping the window of the burning house, thus making himself a living bridge between the two; then shouting to his eldest boy, he bid him come and crawl over his body to the other side. The boy did so and was saved. A second child and a third followed, trembling; the fourth, a little boy, then came, almost too timid; but he dared, after a moment's hesitation, to make the effort. But as the little fellow was passing he heard his father cry, “Quick! Quick! I can't hold much longer.” He heard the voice of the crowd below assure him of the safety of his last child, and then the hold of the strong man was relaxed upon the burning house. There was a heavy crash, and he fell a lifeless corpse — a faint illustration of that salvation which comes to us poor and helpless sinners through Jesus who bridged the chasm, though it cost his precious life.

Sofie hos Presten.

Magda og dukken huffer.

Marias Inlegave.

(Fortsættelse.)

Ude paa torvet var der liv og bevægelse. Midt paa pladsen var der en hel liden skov af juletræer, og handelen gik med liv og lyst; det var de mindst pene træer, som nu var tilbage, de smukkeste var allerede baarne hen til de riges festsale. En behagelig granduft fyldte luften, — nu maatte vel julestemning komme i hvert hjerte.

„Kom nu, Maria“, sagde Anna og drog søsteren med sig hen til butikkerne paa den anden side af torvet. „Giv mig nu et godt raad om, hvad vi skal kjøbe til mama. Hvad mener du om det prægtige, varme uldtørklæde derborte? Eller det pene forklæde? Det vil vist mama komme til at synes godt om. Men begge dele kan vi umulig faa. Men se den vakre sorte hat der med de sorte kniplinger paa; den vil passe udmærket for mama. Lad os spørge, hvad den koster.“

Anna nærmede sig henimod modehandlerinden, men vendte snart om. „Nei“, sagde hun, „mama bryr sig saa lidet om pynt; hun synes vist, at hendes gamle hat er god nok. Men hvad skal vi saa vælge?“ Efter mange betænkninger valgte Anna et par myge, varme siltpøster til moderen, og derefter passede hun paa et øieblik, da søsteren vendte sig paa en anden kant, at kjøbe et par varme strømper til hende.

„Nu, Maria, maa du hjælpe mig at bære“, sagde hun fornsiet til søsteren.

„Na, det der kan du vel bære uden min hjælp“, svarte Maria, som hele tiden havde været taus af sig. Hun tog alligevel den ene paffe.

„Nu vil jeg indom til en bager; jeg har endnu nogle penge igjen, og for dem vil jeg kjøbe noget godt“, mente Anna.

Der var imidlertid en saadan trængsel derinde, at Anna aldeles maatte trænge sig frem til disken, og Maria blev staaende udenfor og vendte; hun betragtede med vemod alle de rødkindede, fornsiede ansigter omkring sig, og snart blev hendes bedrøvelse saa stor, at hun havde vanskeligt for at holde taarerne tilbage. „Hvor lykkelige alle disse mennesker er“, tænkte hun, „alle kan kjøbe, hvad de tænker kan glæde deres hjæere; det er bare mig, som maa staa og se paa. Gid jeg og=

faa havde nogle stillinger, om det saa blot var femti cents, saa at jeg iasten kunde have noget at give min snilde mama.“

Mens den lille pige forgjæves anstrengte sin hjerne for at finde ud, hvorfra hun skulde faa femti cents, kjendte hun med en gang, at nogen klappede hende paa skulderen.

„Nei saadan en prægtig flette!“ sagde en stemme bag hende, „der har du rigtig en skat, min lille pige.“

Maria var slet ikke saa overordentlig glad i sin flette; den var hende ofte iveien. I friminderne paa skolen rykkede kameraterne i den, og da hendes haar ikke alene var langt og tykt, men ogsaa krøllet, havde hun meget besvær med at kjæmme det.

„Na, den har jeg mest bare plage af“, sagde hun grættent og vendte sig for at gaa.

Da fik hun se paa en besynderlig klædt gammel kone med graat haar og et indsmigrende smil.

„Du skal sælge den“, sagde konen.

„Sælge den! Aldrig i mit liv har jeg hørt, at nogen vilde kjøbe haar.“

„Na jo, min lille ven. Jeg skulde gjerne kjøbe den af dig og give dig nogle stillinger for den. Lad mig se“ — hun løftede paa fletten for at kjende dens tyngde — „siden det er jul, er jeg villig til at give otte dollars for den.“

Maria blev aldeles rød i ansigtet af forstrækkelse og overaskelse.

„Otte dollars — for fletten? Nei, De gjør nar af mig.“

„Nei, slet ikke! Kom til mig i eftermiddag — Bjerggaden nr. 10.“

Anna havde imidlertid kjøbt, hvad hun vilde, og kom glad ud af butikken.

„Anna, kan du tænke dig til“ — begyndte Maria meget ivrig, men saa stansede hun pludselig. Anna var jo altid saa forstændig og pleiede stadig at ryste paa hovedet, naar Maria fik et eller andet godt indfald. Det var derfor bedst ikke at sige noget, skjønt det var meget vanskeligt for den lille pige at skjule en hemmelighed. I det samme som hun saa sig om og lagde merke til, hvorledes den gamle lagde fingeren paa læben og nikkede hemmelighedsfuldt til hende.

„Nu skal du faa hjælpe mig at bære dette ogsaa“, sagde Anna venlig, „ellers kan jeg ikke klare mig“ — og hun lagde endnu to paffer paa Marias arm. „Men hvad er hændt? Du ser saa rar ud.“

„Na, det er ikke noget — otte dollars — otte dollars —.“

„Hvad mener du?“

„Ikke noget! Jeg studerer paa, om mama vil gaa ud i eftermiddag.“

„I eftermiddag? Det ved jeg virkelig ikke. Jeg tænker, at mama vil, at vi skal følge hende til aftenandagten i kirken.“

„Ja, det er jo sandt. — Ak, da lader det sig kanske gjøre.“

„Hvad lader sig gjøre?“

„Jngenting.“

Anna kom ikke med flere spørgsmaal, og nu skyndte begge pigerne sig hjemover. Da de havde gjemt sine pakker og traadte ind i stuen, hystes alting forandret derinde. Paa bordet foran sofaen stod et lidet grantræ, og moderen, som netop var isærd med at sætte fod paa det, vendte sig med glædesstraalende ansigt mod sine døtre.

„Kommer I nu endelig hjem, mine smaa landsfrugter?“ spogte hun. „Jeg begyudte næsten at blive ræd for, at I ikke engang vilde komme hjem til aftenen.“

Børnene hilste kjærlig paa hende, især viste Maria en overstrømmende kjærlighed. „Din lille sybsøster“, sagde moderen leende, „har morgenturen endelig gjort dig munter igjen?“

„Na mama, vær ikke bedrøvet for min skyld! Nei, hvilket et smukt juletræ!“

„Det er ikke saa stort som ifjor; men vi faar hjælpe hverandre med at pynte det.“

Efterat de havde spist middag, begyudte alle tre at pynte juletræet. En hel del forskjellig juletræpynt var omhyggelig gjemt i en æske fra tidligere aar. Og da moderen tog frem de pene ting, maatte de alle tre tænke paa den kjære fader, som selv enten havde kjøbt det altsammen ellers tildeels ogsaa arbeidet det. Disse nødder og grantongler havde han overtruffet med sølv- og guldpapir; skjernerne havde han med egen haand klippet og skrevet bibelsprog paa, og paa de forgyldte kugler og de svævende engle havde han forsigtig knyttet traade, forat de lettere kunde hænges paa juletræet.

Mindet om den kjære bortbandrede blev i denne stund levende baade hos moder og børn; dog vilde ingen af dem gjøre den anden bedrøvet, og derfor søgte de alle at se fornøiede ud og opmuntre hverandre. Især var Maria fuldt af indfald og sprudlende livshyt. Hendes øiene straalende, og

kinderne glødede, saa at Anna, som havde seet hendes bedrøvelse om morgenen, slet ikke forstod, hvad der i saa høi grad havde kunnet forandle hende. Uophørlig saa hun paa flokken; hun havde banstelig for at vente til det begyudte at mørkne.

„Vil du have en pen sløielshat med sorte kniplinger i julepresent, mama?“ spurgte hun pludselig.

„Min lille pige snapper, som om hun skulde have store statter at raade over. Ja, jeg skulde nok ikke have imod at faa en pen hat; men jeg er lige lykkelig uden den, naar jeg bare har mine snilde smaapiger.“

Det var allerede begyudt at mørkne, da de var færdige med at pynte juletræet, og moder og børn betragtede det næsten med andagt.

„Nu er det paatid at gaa i kirke“, sagde moderen. „Siden kan vi gaa hjem og tænde juletræet.“

Maria skyndte sig at blive færdig. „Farvel, Trold!“ raabte hun til hunden, som atter bedende sprang op paa hende. „Du ogsaa skal faa noget godt i aften; vær fittet paa det“, vedblev hun hvistende, idet hun hystede sig ned og klappede den. „Vil du have en pølse eller et godt kjøkken?“

(Fortfættes.)

200,000 Blomsterkort

med paatrykte bibelsprog, baade paa norsk og engelsk, til uddeling i søndagskoler osv. En mangfoldighed af forskjellige mønstre og forskjellige vers. Sorterede i dusinvis. Pris portofrit: 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 20, 25, 30, 35, 40 og 50 cents pr. dusin.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Julekort

med norske og engelske inskriptioner til 5, 7, 8, 10, 12, 15, 20 og 25 cents pr. stykke, portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

En ubehagelig overraskelse.

Hommer antom med jernbanen til en af vore smaabyer en kasse med to hubroer, bestemte til en mand i samme by. Ved togets ankomst møder der regelmæssig frem opkjøbere af landmands-produkter, vildt, høns m. m. En hønseopkjøber var ogsaa fremmødt ved dette togs ankomst. Gjennem sprækkerne i kassen, hvor uglerne sad, opdagede han straks, at den indeholdt fjerkræ, og han var derfor ikke sen om at faa et af bordene saa meget tilfide, at han kunde klemme haanden ned i kassen for at undersøge, om de formentlige høns var store og fede. Uglerne hug vieblikkelig løs paa mandens haand og behandlede ham sliq, at han nær var gaaet fra sans og samling. Slige „høns“ havde han i sine levedage ikke været ude for tidligere! Under de omstaaendes latter fik han endelig haanden ud af kassen igjen og skyndte sig at komme væk..

En underlig ligkiste.

Hommer stede der ved kanonstøberiet i Woolwich i England en forfærdelig ulykke, der kostede en arbeider livet og skaffede den døde en usædvanlig ligkiste.

Arbejderne var isærd med at støbe en k jæmpekanon, og de stod just i begreb med at fylde det smelteede staal i den underjordiske form, da en af støberne, Robert Parker, faldt ned i den glødende masse og vieblikkelig forsvandt.

Redning var umulig, og da staaikanonen, som indeholdt den ulykkeligens legeme, var affjøllet, befalede kommandanten, at denne staaiblof skulde betragtes som Robert Parkers ligkiste. Kanonen førtes til kirkegaarden, og nedgravedes der som ved en almindelig begravelse. Dette mordinstrument havde nu maattet nøies med at kræve ét menneskeliv istedetfor de hundreder, som det maaste ellers vilde være kommet til at bringe døden.

Billedgaade.

skjold bold SV

d et $\frac{1}{2} + \frac{1}{2}$

el

da hans

e de

dem ed $\frac{1}{2} + \frac{1}{2}$

Olav

m 1 v 1 d teal

E
